

[Ernst Christiansen.]

hensyn er jo altid et tungtvejende argument. Men det kan ikke skjules, at det drejer sig om at flytte — i hvert fald formelt — en afgørelsesret fra den parlamentarisk ansvarlige minister over til embedsmaskineriet; og når man som jeg med den største bekymring ser på embedsmaskineriets voksende magt i samfundet, vil der være en vis betænkelighed ved netop dette punkt. Ville det ikke være rimeligt og muligt at gøre denne bestemmelse — det er § 7, stk. 6 — afhængig af et samarbejde mellem overformyndieriet og lånebestyrelsen, som iøvrigt en række udlånsbestemmelser er det? Jeg savner det tilstrækkelige detailkendskab til fuldtud at kunne træffe afgørelse her, men vi kan formodentlig under lovforslagets behandling i et udvalg — det er jo rimeligt, at en sag som denne behandles i et udvalg — få de nødvendige oplysninger i så henseende.

Endelig er der en ændring af, jeg havde nær sagt moralsk karakter, idet overformyndieriet fremtidig får ret til at beholde kapitalen under bestyrelse, hvis en arving, der bliver myndig, selv fremsætter begæring derom. Dette begrundes med, at i adskillige tilfælde er værgen bekymret, fordi den unge 21-årige arving pludselig får dispositionsret over arven; det vil da være hensigtsmæssigt, at der kan træffes den ordning, at pengene efter aftale med den pågældende arving bliver stående i overformyndieriet for kortere eller længere tid eller på opsigelse. Jeg kalder det en ændring af moralsk karakter, byggende på moralske synspunkter, som vi sikkert allesammen vil finde ganske fortræffelige, og jeg synes, at man for denne bestemmelse kun kan udtale ønsket om, at den må virke til fremme af fornuften hos de arvinger, der bliver tale om; i mange tilfælde vil de pågældende selv sikkert have særdeles megen gavn af den. Så kan man være lidt skeptisk med hensyn til, om den nu virkelig får nogen større betydning, men håbet er jo lysegrønt.

Må det være mig tilladt, da jeg nu har strejft arveproblemet, og overformyndieriloven i høj grad har berøring med arveproblemer, at rette et spørgsmål til den højtærede justitsminister. Det angår den nye arvelov, som der jo er blevet arbejdet med i dette høje ting; udvalgsarbejdet var i hvert fald kommet et godt stykke fremad, og justitsministeren var særdeles interesseret. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, om det ligger indenfor hans tankeverden at fremsætte et nyt forslag til arvelov. Det kan ikke nægtes, at vor arvelovgivning trænger til modernisering og forbedring.

Jeg er meget vel klar over, at den højtærede justitsminister har en forfærdelig masse mellem hænderne, men forhåbentlig bevarer vi den nuværende udmærkede regering meget længe, og som følge deraf også den nuværende justitsminister, så vi skulle kunne have håb om, at ministeren kan få nogle af de mest påtrængende aktuelle sager fra hånden og måske få tid til at tage også dette problem op. Det ville jeg af mange grunde anse for en stor gevinst for den pågældende sag, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede justitsminister, om han er i stand til at sige noget om det.

På mit partis vegne skal jeg anbefale lovforslaget, og jeg vil gerne i henhold til den højtærede justitsministers udtalelser anbefale det til hurtig fremme. Loven skulle gerne træde i kraft den 1. juli. Det forudsætter, som det meget rigtigt allerede er sagt ved lovforslagets fremsættelse, at der arbejdes hurtigt, og det skulle også nok kunne lade sig gøre. Selvom det er rimeligt, at lovforslaget kommer i udvalg, skulle det vel ikke indeholde problemer, som hindrer en meget hurtig udvalgsbehandling. Jeg skal altså, idet jeg efter forhandlingens afslutning vil foreslå udvalgsbehandling, tillade mig at anbefale lovforslaget til hurtig fremme i det høje ting.

Elmquist: Det er vel ikke nødvendigt at dele den ærede socialdemokratiske ordførers (Ernst Christiansen) forhåbninger om, at denne regering må sidde meget længe for at være lodtager i den anden del af det ærede medlems forhåbninger om, at justitsministeren snart må fremsætte et nyt forslag til arvelov. Jeg vil nemlig gerne slutte mig fuldtud til den sidste forhåbning, men tage beskeden afstand fra den første.

Jeg tror, man kan sige, at overformyndieriet i det almindelige omdømme betragtes som en særdeles fortræffelig institution, og jeg vil tilføje, at jeg mener, det er med rette. Til at give overformyndieriet dette omdømme, har det i de senere år i høj grad bidraget, at man har følt, at overformyndieriet ønskede at undgå alt, hvad der kunne have med bureaukratisme at gøre, men tværtimod i så stort omfang som muligt ønskede at vise sine klienter, at det var og er en institution, der først og fremmest er til for at tjene klienterne, en institution, der gerne vil iføre sig et så forretningsmæssigt klædebon, som forholdene og de særlige pligter, der påhviler overformyndieriet, tillader. Dette skal siges til den afgæde overformynders ære, og jeg tror, at